

Lekarze białostoccy

w okresach: międzywojennym i powojennym

**Czesław
Karwowski**
(1887 – 1963)

Urodził się 17 lutego 1887 r. we wsi Bogusze, pow. Grajewo. Był synem Andrzeja i Marceli z Czajkowskich.

Brał udział w strajku szkolnym w 1905 r. w Łodzi. Gimnazjum ukończył w Krakowie. W latach 1909 – 1910 był członkiem Związku Walki Czynnej (organizacji niepodległościowej, której komendantem był Józef Piłsudski). Dyplom doktora wszech nauk lekarskich uzyskał na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, w roku 1917. W okresie od 1917 do 1918 roku pracował w Klinice Pediatrycznej w Krakowie, u prof. Władysława Bujaka. Tam zetknął się z pracą prof. Odo Bujwida – bakterjologa i immunologa, co prawdopodobnie zdecydowało o jego późniejszych zainteresowaniach i wyborach zawodowych.

Podczas służby wojskowej w latach 1918 – 1922, jako kierownik Pracowni Analityczno – Bakteriologicznej, prowadził między innymi walkę z epidemią duru brzusznego.

W roku 1922 zamieszkał w Białymstoku. Brał czynny udział w organizowaniu placówek służby zdrowia na terenie miasta. To jemu należy zawdzięczać początki organizacji laboratoriów analitycznych w Białymstoku. W latach 1924 – 1926 był naczelnym lekarzem Ubezpieczalni Społecznej. Utworzył tam Miejską Pracownię Analityczną i był jej kierownikiem. Jako stypendysta Fundacji Rockefellera, udał się na roczne studia w Szkole Higieny do Baltimore w Stanach Zjednoczonych.

W środowisku białostockim znana była jego szeroka działalność społeczna. Był aktywnym członkiem i wieloletnim sekretarzem Polskiego Zrzeszenia Lekarzy Województwa Białostockiego. Protokoły z zebrań przysyłał do redakcji „Polskiej Gazety Lekarskiej”, na łamach której dru-

kowane były ich streszczenia. W latach 1931 – 1935, na zebraniach zrzeszenia wygłosił co najmniej trzynaście referatów. Dotyczyły one białaczek, czerwienicy, krwotoków podpajęczynówkowych, zmian patologicznych płynu mózgowo-rdzeniowego, wojny bakteriologicznej, alkoholizmu wśród dzieci i młodzieży szkolnej m. Białegostoku, funkcjonowania szkół na wolnym powietrzu. Na akademii, urządzonej ku czci Marii Skłodowskiej-Curie, mówił o znaczeniu radu w lecznictwie.

Doktor Karwowski był jednym z inicjatorów powstania biblioteki lekarskiej w Białymstoku, współorganizatorem kursów pielęgniarskich. Brał czynny udział w organizowaniu Pogotowia Lekarskiego. Był radnym miejskim i ławnikiem zarządu miejskiego oraz członkiem Komitetu Pomocy Dzieciom i Młodzieży.

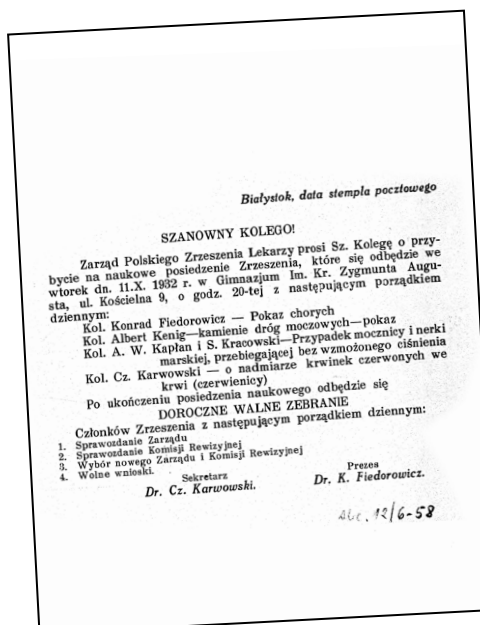
Jako człowiek o dużym poczuciu sprawiedliwości i lekarz cieszący się ogólnym zaufaniem, był przez 8 lat członkiem Komitetu Sędziowskiego Warszawsko-Białostockiej Izby Lekarskiej i wchodził w skład rady tej izby.

W 1939 r. został zmobilizowany i wyjechał z Białegostoku. Osiedlił się na stałe w Warszawie. W latach 1940 – 1946 pracował jako asystent oddziału, a następnie kierownik Pracowni Analitycznej w Szpitalu PCK w Warszawie, przy ul. Smolnej.

Po wojnie był adiunktem, a następnie kierownikiem Pracowni Analityczno – Bakteriologicznej I Kliniki Chorób Wewnętrznych. Od 1948 r. kierował Pracownią Analityczną Szpitala Miejskiego Nr 4 w Warszawie. Dzięki dużemu doświadczeniu i systematyczności, kierowana przez niego pracownia wyróżniała się nie tylko dobrą pracą usługową, ale również i dydaktyczną. Odbływały się tam szkolenia z analityki dla lekarzy z Instytutu Doskonalenia Kadr Lekarskich.

Za swą wieloletnią pracę był odznaczony: „Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski”, „Złotym Krzyżem Zasługi”, odznakami – „Walki o Polską Szkołę” oraz „Za wzorową Pracę w Służbie Zdrowia”.

Doktor Czesław Karwowski zmarł 17 lutego 1963 r.

Mieczysław Sopek

Dr n. med., były wieloletni pracownik
Zakładu Anatomii Prawidłowej Człowieka UMB.

Magdalena Szkudlarek

Dr n. med., adiunkt Zakładu
Anatomii Prawidłowej Człowieka UMB.